

ZPRAVODAJ ÚPICE '74

Číslo 4 • VYDÁVÁ ORGANIZAČNÍ VÝBOR FESTIVALU • DUBEN

NA NÁVRH POROTY ST ROZHODL ORGANIZAČNÍ VÝBOR FESTIVALU „ÚPICE 74“ VYHODNOTIT PŘEDVEDENÉ INSCENACE A UDĚLIT TYTO CENY:

- Hlavní cenu ministerstva kultury divadelnímu souboru Klubu pracujících v Železném Brodě za inscenaci hry A. Vampilova Starší syn.
- Cenu rady ONV Trutnov za inscenaci, která nejlépe vyjadřuje myšlenku festivalu, dramatickému odboru Alois Jirásek při Kulturním klubu ROH v Úpici za inscenaci hry Osvalda Zahradníka Sóló pro bici (hodiny).
- Cenu krajského výboru SSM v Hradci Králové za pozoruhodný mladý tvůrčí výkon divadelního souboru Osvětové besedy v Dobkovicích za inscenaci hry Hany Bednářové Daň zraní.
- Cenu Městského národního výboru v Úpici za nejlepší mužský herecký výkon Josefu Veselému, představiteli Luigiho, z inscenace Ivana Bukovčana Luigiho srdce.
- Cenu MěSTNV v Úpici za nejlepší ženský herecký výkon poro a navrhla neudělit a doporučit ocenit scénografickou složku inscenace hry Ivana Bukovčana Luigiho srdce, jejímž autorem je Emil Trnka.

Závěrečné slovo poroty

Festival současných divadelních her v Úpici byl celostátně vyhlášenou soutěží s přesnými časovými pravidly a tematickým vymezením. Otevřel možnost volně přihlášeným souborům z celé CSR konfrontovat cesty k vyjádření současné hry. Konečný výběr souborů, kde nutně vystoupilo do popředí měřítko relativní kvality všech složek dramatického díla, představoval ve zkratce výběr typů současné dramatiky, se všemi jejími přednostmi a také mnoha nedostatky. Porota měla v této otevřené soutěži nejen možnost, ale především povinnost, odpovědět na otázku, která z her (vč. jejího ztvárnění) znamená největší přínos dnešku, který zjeme a v němž již mnohokrát zazněla slova o socialistickém umění a jeho uplatnění v perspektivách vývoje celé naší společnosti.

Definujeme-li takto obecně i poslání současného divadla, musíme v první řadě zkoumat jeho pohled na dnešního člověka, musíme pozorně sledovat řešení mezilidských vztahů a východisko z rozporů, do kterých se člověk může dostat. Je tedy zákonitě, že uvedení hry sovětského dramatika A. Vampilova Starší syn a slovenského autora O. Zahradníka nabídlo již samotným textem nejdůležitější a zároveň analyticky nejpresnější řešení shora uvedeného problému. Výpověď, značně osobní a také bezprostřední, zkrátka jasně společenské stanovisko, je největší zbraní ochotnického režiséra a herce. Není pochyb o tom, že každý ochotník má meze svého talen-

tu a také pracovních možností, které může této tvorbě věnovat. To je obecné konstatování, které zároveň dává souboru stejné podmínky, výjimkou jsou rozdíly v materiálních možnostech scény, prostoru, počtu repríz atd. Součet těchto vlivů působil i na každé představení úpické přehlídky. Přesto nelze popřít, že právě soubor ze Železného Brodu dokázal řadu z nich překonat a objevit Vampilova jako myšlenkově bohatého autora. Jde o objev velké hodnoty současného sovětského divadla pro amatérské soubory. Autor vede k hluboce lidskému pojmání i naší skutečnosti. Inscenace je ve stádiu překonávání jednoránovitosti pojetí hereckých výkonů, odhaluje talentové možnosti některých mladých herců (např. Oldřicha Macka v roli Silvy).

Zahradníkov Sóló pro bici (hodiny), které nastudoval divadelní soubor v Úpici, svou mnohotvárností i množstvím navozených bohatých akcí je pro soubor náročným úkolem. Nelze ho zvládnout beze zbytku, tj. bez redukování významového smyslu. Ve spojitosti s opravdovostí vztahu herců k myšlence a zásluhou hluboce lidského cíle hry se podařilo naplnit nejlépe ideální smysl Festivalu současných her v Úpici. Nelze popřít, že v první řadě má na tom zásluhu dramaturgický výběr jako určující činitel.

Přínosem přehlídky bylo uvedení autorské prvotiny Hany Bednářové, kterou soubor z Dobkovic nazval Daň zraní. Již v názvu je obsažena orientace

souboru v dějově často překomplicovaném textu, bez hlubších motivací a bez širších možností fyzického jednání herců, které musel režisér J. Doležal k textu přimýšlet. Odvaha a hlavně odpovědnost souboru v práci na prvotině je příkladná. Otevírá cestu mládí na dnešní jeviště, klade základy pro další růst autorky. Provedení si uchovalo spontalitu mládí, ukázalo, že dobkovický soubor patří mezi technicky vyspělé a v pravém slova smyslu tvořící kolektivy. V ideovém výsledku nelze pronášet konečné soudy pro evidentní nedostatky v budování základního konfliktu. Přesto lze přijímat téma hry jako potřebné, zejména směrem k mladému divákovi.

Mluvíme-li o hereckých kvalitách, vysoké možnosti skutečné tvorby nelze pominout souboru z Gottwaldova, který se představil hrou brazilské autorky G. Gambaro Tábor. Je to text, který svým tvarem vybízí k apelativnímu divadlu, vylučuje kukátkový jevištní prostor (který zde však, bohužel, soubor použil). Režisér jde cestou zevšobecnování etických kategorií, záměrně smyl autorčinu konkretizaci prostředí táboru a předvedl dílo, které mluví o mnohém, avšak bez pevného filosofického marxistického východiska a skýtá tak mnoho nejrozumnějších výkladů, z nichž nelze vyloučit i ty cizí našemu společenskému systému. Příčinou je hlavně posun závěru, který k této všeobecnosti uzavřeného kruhu zla vede. Věrní ideovému poslání festivalu musíme odmítnout dramaturgicko režijní koncepci hry a důsledkem toho je pominutí i hereckých výkonů, kde o kvali-

tách zkušených herců nemůže být pochyb.

Libochovický soubor uvedl kirgizskou hru M. Bajdžijeva Duel. Soubor představuje častý typ z hlediska výše uvedených determinujících podmínek, to je hlediska materiálního, výběru herců apod. Soubor splnil základní — udržel po celou hru divákovu pozornost i přes žánrovou nedůslednost a jistou hereckou schematizaci (ať v postavě Nazi nebo Iskadera). Tím, že zvolil pro hru zemitou realitu vyplynuly z toho důsledky, které nemohl ve všech směrech naplnit. Zejména v dodržení atmosféry tak důležitě pro jemné předivno souboje dvou životních názorů, který prožívá hlavní hrdinka hry.

Hradecké nastudování Bukovčanova Luigiho srdce představovalo v kontextu výběru festivalu odpovědný přístup k výkladem složitěmu textu. Hra v stupňování grotesknosti (hráno to je však často v žánru frašky), která tu figuruje jako výchozí princip pro odhalení ideového smyslu předlohy. Koncepce inscenace nezdůrazňuje onen velký systém společnosti, který nalehne na Luigiho a který nás má přesvědčit o tom, že především ztratil srdce společenský řád Ameriky. Není sporu o tom, že Josef Veselý (Luigi) je páteří inscenace, v které lze mimo jiné i upozornit na výkon Jarmily Freiburkové a dalších.

Festival Úpice 74 dává možnost být tvůrčí dílnou, kde porota může přejít prostřednictvím seminářů od celkové charakteristiky k analýze práce a získává právo na pokračování. Přihlásil se totiž k problému, který bude z hlediska současného divadla trvale platný.

FESTIVAL „ÚPICE '74“ 21. — 27. DUBEN 1974

Prvním souborem

který v neděli 21. dubna dorazil do Úpice, byl zástupce Železného Brodu. Krátce na to byl přivítán soubor z Libochovic a ve 14 hodin přijeli i Gottwaldovští. Po obědě se všichni ubytovali a soubor ze Železného Brodu odejel s hosteskou Hanou Hadincovou na krátkou projížďku krajem Aloise Jiráska. Další soubory si prohlédly Úpici a již v 17 hodin jsme mohli být svědky zkoušky prvního soutěžního představení. Prostě — již první odpoledne bylo „nabitě“.

Přesně podle plánu

(jenom s menším zpožděním) byla zahájena výstava „150 let ochotnického divadla v Úpici“. Slavnostní znělkou byl celý ceremoniel zahájen a po krátkém programu smyčcového kvarteta promluvil za Kulturní klub ROH v Úpici předseda dramatického odboru s. Ladislav Tamm ml. Připomněl poslání výstavy a poděkoval všem organizátorům této náročné akce za jejich obětavou práci. Soudruh Jaroslav Metelka, ředitel Městského muzea v Úpici pak v hlavním projevu seznámil všechny přítomné se stručnou historií úpického divadla, se vším co souviselo před 150 lety se vznikem divadla a s úspěchy i problémy ochotnického spolku. Ukázal na souvislost divadelní práce s celkovou situací ve společnosti v době minulého století i ve všech údobích 20. století. Na vývoji divadla v současnosti dokumentoval zdravý směr, který byl v posledních letech v oblasti kultury i v našem městě nastoupen. Skýtá také určitou záruku dalšího vývoje, neboť v čele této aktivní práce je řada mladých lidí.

Po skončení oficiální části následovala volná prohlídka celé expozice i síně věnované historii dělnického hnutí na Úpice. Tečku za celou akcí připravila řízná dechovka pod vedením s. Štejnara.

Slavnostní zahájení

celého festivalu proběhlo před téměř vyprodaným hledištěm úpického divadla za přítomnosti řady významných představitelů stranických i státních orgánů Východočeského kraje, trutnovského okresu i města Úpice. Delegaci okresního výboru KSČ vedl vedoucí tajemník soudruh Vladimír Bárta. K přítomným divákům promluvil předseda MěstNV v Úpici s. Vl. Klimek a význam a poslání této přehlídky, současné angažované divadelní tvorby znovu zdůraznil tajemník OV KSČ s. Oldřich Šabanka. „Festival ÚPICE 74 považuji za zahájený“ — to byla slova předsedy organizačního výboru s. Vladimíra Hetflejše, kterým letošní festival prakticky zahájil.

Potom už se ke slovu dostali herci. Publiku v úpickém divadle se představil soubor ze Železného Brodu. Inscenace hry A. Vampilova Starší syn v jejich podání velmi zapůsobila.

Bohema

Nestalo se vám, že jste zaslechli v divadle slovo BOHEMA? Tedy vězte, že se jedná o nově zřízený divadelní klub, který byl situován přímo do bývalého domovnického bytu a který slouží jako malé restaurační zařízení pro herce, technický personál i ostatní návštěvníky. Využití pro nejrůznější porady organizačního štábu či poroty, pro besedy s hosty festivalu se pak přímo nabízelo. Obrovská výhoda celého zařízení pro celkový provoz divadla teď nutí k vážnému zamyšlení o možnosti uchování této „vymoženosti“ i v době pofestivalové. Určitě se nějaké řešení najde — v to věří všichni úpičtí ochotníci.

Divadelní klub Bohema

byl od nedělních ranních hodin v plném provozu. Bohužel se neprodávaly původně slíbené topinky (pro ostře odmítavý postoj některých členů úpického souboru k požívání česneku). O topinky však přesto projevilo dost lidí zájem a tak byly v dalších dnech hledány cesty k zajištění této pochoutky pro zvláště hladové a labužnický založené herce.

Večery na „Dlouhých“

Není jisté možné, aby za jeden týden vznikla nějaká tradice. Když však řekneme, že v souvislosti s festivalem vznikla tradice divadelních večerů na Dlouhých záhonech, nejsme daleko od pravdy. Již po třech dnech se stala setkání soutěžících souborů po vystoupení na prostou samozřejmostí a věcí, o které se nediskutuje. Něco podobného skutečně dosud v Úpici nebylo. A přitom každý večer byl jiný, každý měl svou osobitou atmosféru. Jedno však měly společné — to, že nám je v kruhu nových přátel moc a moc dobře.

A my, pořadatelé, děkujeme i za tyto krásné večery, které jistě nebyly poslední.

Účastníci festivalu

byli rozlišeni barevnými festivalovými odznaky (tzv. plac-kami). Jestliže jste potkali nositele rudého odznaku, poznali jste, že se jedná o člena soutěžícího souboru. Odznak zlatý měli členové poroty a čestní členové festivalu — případně někteří hosté. Stříbrný odznak vlastnili členové organizačního výboru a poslední variantu — modrou — dostali zástupci tis-ku.

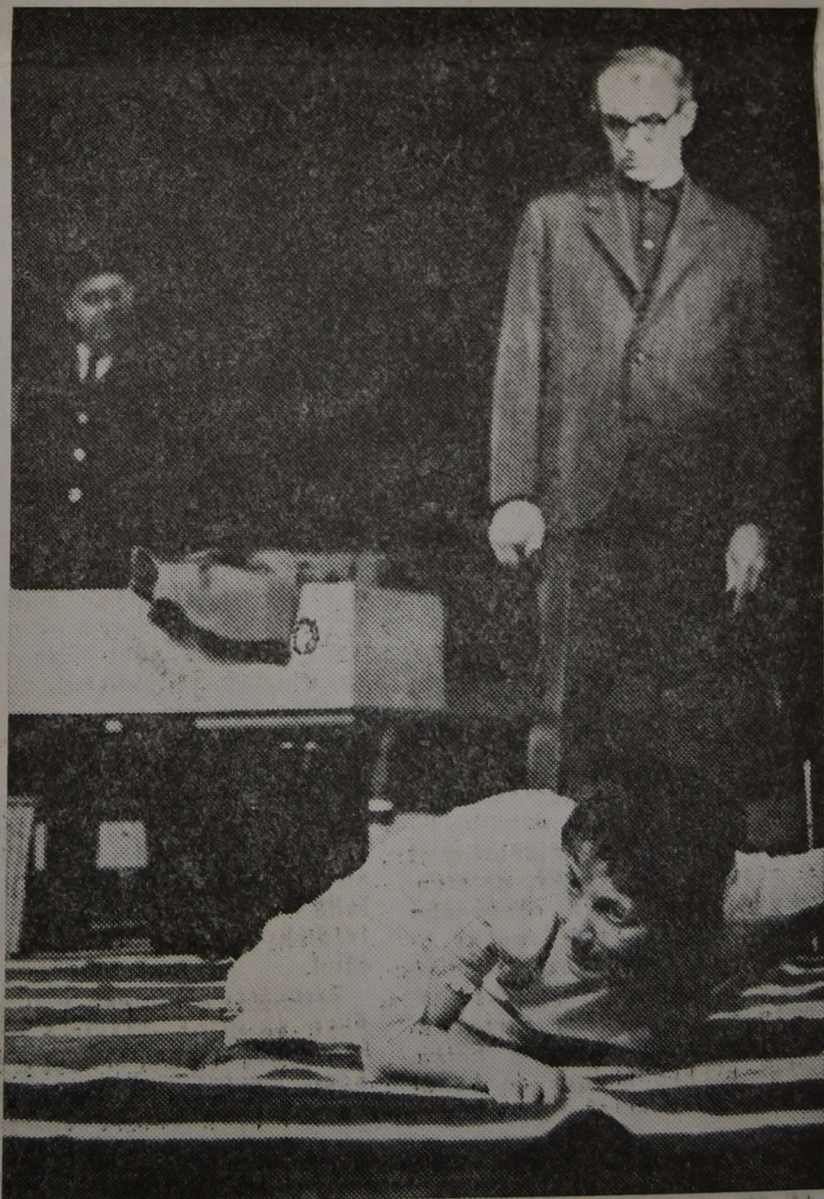
Opět onen věčný spor

Každá porota v oblasti hodnocení zájmové umělecké činnosti se setká se základní otázkou. Jaké hledisko, míru náročnosti, zvolit. Jeden úhel pohledu je dán hrou samou. Druhý je nepoměrně složitější. Představuje souhrn podmínek materiálních, věkových, vzdělanostních a dalších, které vymezují typ a charakter daného amatérského souboru.

Smyslem kritiky v ochotnickém divadle je především rozvíjení tvůrčích možností souboru na přísné konfrontaci s autorem a zákonitostí textu. Zdánlivě se tato konfrontace jeví jako příliš přísná, bere-li však v úvahu perspektivu vývoje souboru i daného představení, je nanejvýš nutná.

Největším nebezpečím pro každou činnost, která souvisí s uměním, je sebeuspokojení. Základním oceněním kvalit souboru je již to, že byl vybrán na některý významný festival. Již to je signálem pro porotu, aby shora uvedenou konfrontaci prováděla bez kompromisů.

Besedy souborů s porotou mají proto pracovní charakter. Hovoří se o demonstraci vybraných pohledů na dílo a jeho ztvárnění z pohledu režisérů, dramaturgů, divadelních historiků, kritiků nebo herců. Dojde-li k správnému pochopení složitosti divadelní práce, plní tyto besedy svou výchovnou funkci. Rozbor jednotlivých představení je podkladem pro výklad obecnějších otázek divadla a jeho specifiky — ochotnické činnosti. Porotě se pracuje lépe tam, kde soubor zná z osobního styku, z práce na zkouškách, z mentality jednotlivců a z jejich výrazových možností. Při přehlídce, na které jsou soubory z celé ČSR, to však není prakticky možné. Přesto lidé, kteří zasvětili svůj volný čas divadlu a ti, kteří se rozhodli mu svěřit svou životní existenci, mohou pro opravdovost svého vztahu vyřešit onen věčný spor — spor o měřítko hodnocení.

V pondělí dne 22. dubna patřila prkna úpického divadla členům souboru ZK ROH SVIT Gottwaldov. Představil se inscenací hry G. Gamboro Tábor.

JAROSLAV METELKA

ŘEDITEL MĚSTSKÉHO MUZEA
V ÚPICI

Z novodobé revoluční historie města Úpice

Nejvýznamnější revoluční událostí novodobých dějin Úpice zůstane navždy Květnové povstání, jímž vyvrcholil šestiletý odboj proti nacistickým okupantům. Když se přiblížila východní fronta a okamžik osvobození se zdál na dosah ruky, povstalo celé Úpicko jako první v českých zemích vůbec. Dne 1. Května zastavili práci svatoňovičtí havíři, následujícího dne se připojili úpičtí vahaři a dne 3. května po hrdinském vystoupení sychrovského dělnictva vzplála generální stávka ve všech úpických závodech.

Toto masové vystoupení všeho dělnictva na Úpicku nebylo věcí živelnou, ale promyšlenou a organizovanou akcí revolučního komunistického vedení, které se zde nově ustavilo na jaře posledního roku války. Charakteristickým rysem tohoto závěrečného boje proti německým fašistům byla jeho třídní vyhraněnost, neboť úpičtí komunisté spojovali boj za národní svobodu a samostatnost s revolučními cíli a přeměnou politicko-ekonomického základu příští republiky, který podle jejich představ nemohl být budován jinak než na principu socialistickém.

Tento politický postoj určoval především plán a taktiku samé Květnové revoluce na Úpicku. Generální stávka dělnictva měla postupně přerůst v ozbrojený boj jako součást celonárodního povstání s nímž se všeobecně počítalo v prvních květnových dnech. Skutečně také v řadě míst českého severovýchodu vyšlehl plamen povstání nezávisle na Úpici již 3. května (Železný Brod, Semily, Jilemnice, Vysoké nad Jizerou, Nová Paka), takže Schörnerovu seskupení nacistické armády „Mitte“ vyvstalo nebezpečí komplikace ústupu ze slezského obranného postavení do amerického zajetí. Proto bylo od 5. května nad celou krkonošskou oblastí vyhlášeno stanné právo a nacistické bezpečnostní složky i vojsko měly s veškerou tvrdostí udržet v zájmu klid. Tímto dnem zahájila i úpická jednotka SS otevřený teror proti místnímu obyvatel-

Osvobození a revoluce

stvu i obyvatelům okolních vesnic.

Generální stávka trvala dál, ale k otevřenému střetnutí s ozbrojenou mocí okupantů nebylo dosti sil. Na pokyn revolučního vedení odešli mnozí mladí lidé do okolních lesů, zejména do prostoru Jestřebích hor, kde došlo ke spojení sil se sovětskými zajatci, z nichž někteří se v této části Podkrkonoší skrývali již od podzimu 1944. Množily se sabotáže a destrukce na telefonním spojení i na železniční trati od Starokče do Trutnova. Hlavním nedostatkem byly zbraně. Teprve nyní se potvrdila obľudnost zrady ze září 1938 a března 1939, kdy byl národ oloupen a odzbrojen tak důkladně, že na jaře 1945 stál proti vraždícímu nepříteli s holýma rukama.

Revolučnímu vedení se nepodařilo udržet iniciativu boje ve svých rukou, přestože 6. a 7. květen byl poznamenán krvavými represáliemi esesmanů. Když však v odpoledních hodinách 8. května posádka SS z Úpice evakuovala, obsadily město rudé bojové družiny a večer se konaly přípravy k ustavení revolučního národního výboru. Ještě v noci na 9. května se očekával ústup nacistického wehrmachtu z Krkonoš. Skutečně, následujícího dne se valily od Trutnova nepřetržitě proudy Schörnerovy armády. Bojové družiny byly organizovány v průběhu dne a k jejich vedení byl ustaven revoluční dělnický štáb. Továrny se staly shromaždišti německé válečné kořisti. Během následujících tří dnů byly na Úpicku odzbroje-

ny dvě nacistické divize. Dělnictvo zůstalo ozbrojeno nejen několik týdnů po revoluci, ale po rozpuštění revoluční posádky byl v úpických závodech již v r. 1945 položen základ Lidovým milicím.

Nejdůležitější otázkou dalšího vývoje revoluce byla otázka mocenského orgánu — kdo bude rozhodovat a mít v rukou skutečnou moc. Národní a demokratická revoluce byla úpickými komunisty chápána jako první etapa boje za socialistickou republiku. Proto při sestavování revolučního národního výboru v Úpici byla od prvé chvíle uplatněna vedoucí úloha dělnické třídy a strany. Zatímco v dopoledních hodinách 9. května probíhalo na přístupových cestách do města odzbrojování v plném proudu, ustavoval se na radnici revoluční orgán lidu, v němž z hlediska sociálního složení měli absolutní většinu dělníci a

z hlediska politického rozhodující vliv komunistická strana.

Tento způsob ustavování nebyl při vzniku ostatních národních výborů, kde se zpravidla uplatňoval větší vliv druhých politických stran a maloburžoazních vrstev. Rozhodující vliv dělnické třídy a KSČ na Úpicku se mohl projevit především proto, že komunisté zde po celou dobu okupace stáli v čele odboje a prokázali své skutečné vlastenectví. Dělnická třída pod jejich vedením se bezvýhradně rozhodla pro socialismus. Dokladem toho je i vyhlášení největší úpické továrny Juty za zestátněnou 3. května — ještě za přítomnosti nacistického ředitele. Historie a zkušenosti z popřevratových let 1918–1920 byly velkou výstrahou, že se nevyplácí promeškat revoluční okamžik při řešení této životní otázky proletariátu. Textiláci i havíři Úpice předběhli tak o několik měsíců dekret o znárodnění a do jisté míry tak pomohli i k jeho vydání.

Myslím, že právem můžeme být hrdi na to, že boj za vyhnání okupantů jsme na Úpicku chápali nerozlučně od boje za socialistickou republiku, že jsme ani na okamžik nespustili ze zřetel politické a sociální zájmy dělnické třídy. Tyto všechny revoluční události by však neproběhly tak úspěšně, kdyby nebylo vítězného postupu Rudé armády, která hnala nacistická vojska přes hřebeny Krkonoš. Nikdo ze starší generace nezapomene na ten okamžik, kdy vojáci první socialistické země přišli jako blesk přes hory od Odolova, odkud je nikdo nečekal. Kolony německého vojska dosud procházely hlavní ulicí, když pozdního odpoledne 9. května jako sokoli vlétly první tanky a bojové vozy do předměstí Sychrova. Jely bez zastávky. Usměvavé a osmahlé slovanské tváře na dělech, automobilech, motorech, pak na vozech a kolech, dlouhé proudy pěšího vojska a opět koně a vozy. Ověnění sovětských hrdinové dokončovali obklíčovací operaci ve východočeském prostoru. A Podkrkonoší opět svobodně vydechlo.

Zajímavý pohled na Úpici — město s rozvinutým průmyslem a bohatým kulturním životem.

Další z patronátních závodů

Východočeské uhelné doly, n. p., Malé Svatoňovice

První zprávy o uhelných slojích jsou již z roku 1570. Těžba z nich však byla pouze místní a teprve na přelomu 18. a 19. století docházelo k soustavnější těžbě. Postupně ubývalo drobných šachtiček a těžba se soustředila na tři závody.

Jak akciové společnosti, tak i jednotliví majitelé se snažili z dolů dostat maximální zisk bez ohledu na bezpečnost, sociální zařízení a zavádění dostupné techniky, která v jiných revírech byla již běžná.

Po znárodnění dolů byly závody sloučeny pod jedno vedení a přejmenovány na Důl Stachanov v Radvanicích, Zd. Nejedlý ve Rtyni v Podkrkonoší a Důl Jan Šverma v Žacléři. Doly byly rekonstruovány, na každém závodě bylo postaveno nové sociální zařízení, závodní kuchyně, kantýny, koupelny a zdravotní střediska. Pro zaměstnance n. p. VUD bylo postaveno 2 850 bytových jednotek a pro svobodné domovy mladých o kapacitě 560 lůžek. Dále bylo vybudováno hornické učiliště, ve kterém se může na budoucí zaměstnání připravovat 310 učňů.

V dolech bylo nahrazeno dřevo převážně celokovou výztuží, a to jak na chodbách, tak i v rubáních. Uhlí se do-

bývá pomocí kombajnů a pro odtěžení se používá dopravníků. Na Dole Jan Šverma pracuje jeden z nejmodernějších těžních strojů v Evropě.

V nedávné minulosti se hodně mluvilo o uzavírání dolů a mnoho havířů odešlo do jiných povolání. V současné době je však perspektiva n. p. VUD slibná a příznivá. Dokonce je schválena výstavba nového Dolu Zdeněk Nejedlý.

Pro celý národní podnik je zpracován program komplexní socialistické racionalizace, kterým se uskuteční modernizace strojního zařízení a technické vybavenosti dolů. Rovněž je zpracován komplexní sociální program, který se zabývá stavem a perspektivním vývojem pracovníků, bytovou politikou, zdravotní péčí apod.

Výhled a perspektiva Východočeských uhelných dolů je tedy nadějná a pracovní i sociální zabezpečení horníků v našem revíru je plně zajištěno.

Obecenstvo se překonává

Skutečně je to tak. Nikdy bychom nevěřili, že Úpičtí dokáží zaplnit hlediště svého divadla v šesti dnech za sebou téměř do posledního místečka a že se tak stane i při inscenacích, které kladly na diváky ty nejvyšší nároky. Při pomýšlení na počet míst v hledišti a počet obyvatel ve městě poznáme, že se vlastně nefestivalová představení přišla podívat téměř polovina města, přičemž je nutno dodat, že se návštěvnost v průběhu přehlídky zvyšovala. Jasný důkaz o rostoucím zájmu úpické veřejnosti o celý festival během jeho průběhu přináší pravidelná vítání souborů v 17 hodin u radnice. I tento ceremoniel byl sledován s velkým zájmem a pořadatelé tak dostali jednoznačný důkaz o významu své práce.

Hlas z poroty

Soubor z Dobkovic přišel do Úpice se závažným etickým činem. Jeho podstata tkví v tom, že našel odvahu pracovat na začátečnickém textu a prověřit možnost perspektiv mladé autorky Hany Bednářové. Plná pozornost diváků potvrdila dobrou práci souboru a především

režiséra J. Doležala, který zde dal své schopnosti i zkušenosti do služeb záslušného a potřebného pokusu.

Nelze však nemluvit o nedostatcích textu, který se příliš rozptýluje dějovými prvky, nevytváří potřebné herecké zázemy a nutně vede herce k schematizování. Dobkovický soubor ovšem ve svém tvůrčím vývoji dospěl do stádia, kdy si podobný pokus může odpovědně dovolit.

-pp-

Na rozloučenou

Končí týden, ve kterém nám bylo tak dobře. Asi tak, jako když přijímáte mezi sebe dárce a milé přátele. Už od prvních stisků rukou a překotné výměny slov se vytvářela atmosféra, která byla odrazem jara v parku u divadla i překrásné přírody Dlouhých záhon, kde jsme se scházeli k zamyšlení nad předvedenými inscenacemi, k vyslechnutí názorů poroty — kde jsme se scházeli k příjemným večerům. Tam jsme slyšeli písničky a veselá vyprávění z kraje Valachů i Severočechů.

Jako úpičtí patrioti jsme měli radost z toho že už při každodenním vítání souborů před starou úpickou radnicí panovala milá a bezprostřední, skutečně přátelská nálada. Tóny slavnostní fanfáry těmito okamžikům přinášely nenapodobitelnou atmosféru a dávaly tušit, že i události příští budou zajímavé.

Dnes jsme ovšem již na konci festivalu, který byl pro každého účastníka nezapomenutelným zážitkem, pro diváka pravými kulturními hody, pro organizátory však téměř olympijským maratónem. Docházíme k přesvědčení, že slavnostním závěrem to všechno nemůže skončit. Každý z účastníků jistě pocítil, že se musíme ještě sejit. Není přece možné nepokračovat v tom, co přineslo takové výsledky. Není možné zbořit základy, které jsme položili pro vznik nového kulturního setkání přesahujícího ve svých důsledcích nejen rámec okresu Trutnov, ale i Východočeského kraje. Nemůžeme zklamat také úpické obecenstvo, které tak mile překvapilo nejen všechny hostující soubory, ale i nás, pořadatele.

Na podrobné hodnocení je snad nyní ještě příliš brzy. Ale že záměr a cíl festivalu Úpice 74 byl splněn, to můžeme říci hned. A proto dnes, na rozloučenou, jen prostě — na shledanou na festivalu ÚPICE 75.

ZPRÁVODAJ ÚPICE 74, vydán v rámci
organizace výbor festivalu „Úpice 74“
odpovědný redaktor: M. Cervinková,
redaktor: E. Kulhová. — Vydáno se
souhlasem odboru kultury ONV

I. Bukovčan: LUIGIHO SRDCE — v nastudování
ochotníků DS Domu kultury ZVÚ z Hr. Králové

